

FÖLD, EMBER, FOLYÓ

Mögöttem erdő, rezzenéstelen.
Széttérpedt, erős talpakon pihen,
s a fűben hozzám futnak, rajzanak
hangyák, Ilonák: apró bogarak.

Szoknyám nagy pille: kopasz köre szállt.
— A rét ezer parányi szigonyát
őrzi rostjai között súlytalan —
csak gizgaz török:
elhagyom magam —
Fűben, fák között, itt a part alatt,
a lépés hossza, amint leszakadt,
valahogyan már semmibe veszett.
Ülök a csendben, nézem a vizet.

Törődött felszín és veszélytelen:
Lökődőlőznek a cseppek szélesen,
nagy tömegben, hintázva, föl, le, és
bakhátat tornyoz minden rezzenés,
kapaszzkodást, elhullást.
Völgyet ér
a gyenge s hegyé úgy türemkedik,
hogy milliók kis vállukra veszik:
mélyből magasba eljut mindahány.

Kezem megnyílt — homorú tenyér lett.
S a nagy folyó, hogy elevenhez érhet,
belebodroz fényt, áttetsző árnyat,
s a kettőt együtt: hűvös békességet.

És megy a víz, csak érint, megy tovább.
Nap, borzolja a hullámok sorát,
de az is csendben, s én a hangtalan
óriásháttal vitetem magam:

A part elmaradt.
Állandó keret:
biztonság, erő, kövekkel szegett —
utánam nem nyúl, el mégsem bocsát,
csak néz merőn s én nézek vissza, mert
addig őriz, míg őrzöm igazát,
és ketten együtt a gyors cseppekét.
Mert mi maradunk hárman, elmúló
dolgaink fölött múlhatatlanok
életet adván: föld, ember, folyó.